

Anbringender og væsentligste argumenter

Ved dom af 14. december 2006, med hensyn til hvilken der i forbindelse med denne appel er nedlagt påstand om ophævelse, annullerede Retten for EU-personalesager Kommissionens afgørelse af 23. december 2004 om at udnævne en anden ansøger til en stilling som afdelingschef og om følgelig ikke at imødekomme sagsøgerens ansøgning.

Kommissionen har til støtte for påstanden om ophævelse af nævnte dom fremført tre anbringender, hvoraf det første er, at der i det foreliggende tilfælde er sket en fejlagtig anvendelse af retspraksis i »Kratz-dommen«⁽¹⁾, for så vidt som de nye gældende bestemmelser, herunder de relevante vedtægtsbestemmelser og Kommissionens beslutning om ledere på mellemliderniveau⁽²⁾, er forskellige fra de bestemmelser, som fandt anvendelse i forbindelse med »Kratz-sagen«, en omstændighed, som Retten med urette ikke har taget hensyn til.

Det andet anbringende, som Kommissionen har fremført, er, at begrundelsen for den appellerede dom indeholder en modsigelse, som består i, at Retten først fastslår relevansen af princippet om adskillelse af arbejdsopgaverne og lønklassen fra muligheden for at besætte en stilling udelukkende ved forflyttelse, idet lønklassen automatisk er lønklassen for den udvalgte ansøger på dagen for udnævnelsen, mens Retten dernæst fastslår en forpligtelse til at offentliggøre stillinger i grupper på to lønklasser.

Kommissionen har for det tredje anført, at såfremt forpligtelsen til at offentliggøre stillinger som afdelingschef i det fastsatte antal lønklasser, således som det pålægges institutionerne ved den appellerede dom, skal lægges til grund, har sagsøgeren i første instans ikke søgsmålsinteresse og hans søgsmål skal afvises. Ifølge Kommissionen overskrider den appellerede dom således genstanden for sagen ved første instans.

⁽¹⁾ Rettens dom af 17.5.1995, sag T-10/94, Kratz mod Kommissionen, Sml. II, s. 1455.

⁽²⁾ Kommissionens beslutning af 28.4.2004, C (2004) 1597 om ledere på mellemliderniveau, bekendtgjort i Meddelelser fra Administrationen nr. 73/2004 af 23.6.2004.

Sag anlagt den 26. februar 2007 — E.ON. Ruhrgas og E.ON. Földgáz Trade mod Kommissionen

(Sag T-57/07)

(2007/C 95/95)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøgere: E.ON. Ruhrgas International AG (Essen, Tyskland) og E.ON. Földgáz Trade Zrt. (Budapest, Ungarn) (ved lawyers G. Wiedemann og T. Lübbig)

Sagsøgt: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

Sagsøgenes påstande

- Annullation af fjerde afsnit på side 1 forneden i Kommissionens beslutning (dokument nr. *30783) af 19. december 2006, rettet til E.ON. Ruhrgas International AG i sag M.3696 — E.ON./MOL, samt annullation af Kommissionens beslutning (dokument nr. *924) af 16. januar 2007, som også er rettet til E.ON. Ruhrgas International AG i sag M.3696 — E.ON./MOL.
- Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Ved beslutning af 21. december 2005 fastslog Kommissionen, at sagsøgeren E.ON. Ruhrgas International AG's erhvervelse af to ungarske gasselskaber — med forbehold af sagsøgerens overholdelse af visse betingelser og forpligtelser — var forenelig med fællesmarkedet og aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde.

E.ON. Ruhrgas International AG havde som en af selskabets forpligtelser påtaget sig at udarbejde og gennemføre et program for frigivelse af gas på det ungarske marked. Den oprindelige auktionspris skulle sættes til 95 % af de vejede gennemsnitlige omkostninger for gas, under forudsætning af, at det samlede tab, som sagsøgerne kunne pådrage sig som følge af, at den endelige auktionspris sættes til under de vejede gennemsnitlige omkostninger for gas, ikke overskrider 26 mio. EUR.

Kommissionen har i de anfægtede skrivelser anført, at sagsøgenes tab ved en given auktion skal modregnes i deres eventuelle gevinster ved andre auktioner. Sagsøgerne bestrider dette forhold, og de er af den opfattelse, at tab, som affødes af gasfrigivelsesauktionerne, ikke skal modregnes i eventuelle gevinster, som måske opstår ved fremtidige auktioner.

Sagsøgerne har til støtte for deres påstande fremført to søgsmålsgrunde.

Sagsøgerne har for det første gjort gældende, at der ikke for Kommissionen forelå noget retligt grundlag for at forøge de økonomiske byrder og dermed efterfølgende ændre de retlige forpligtelser, som fulgte af Kommissionens beslutning af 21. december 2005.

Sagsøgerne har for det andet gjort gældende, at Kommissionens forretningsorden⁽¹⁾ er blevet overtrådt, for så vidt som ikke alle medlemmerne af Kommissionen har drøftet indholdet af de to anfægtede skrivelser, og der heller ikke er foretaget en korrekt kompetencedelegering til Kommissionens generaldirektorat i henhold til den nævnte forretningsordens artikel 14.

⁽¹⁾ EFT 2000 L 308, s. 26, som ændret.